

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-211/05
Бања Лука, 29.11.2005. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног Б. В., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 148. став 1., у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби осуђеног, изјављеној на рјешење Окружног суда у Бања Луци број: Кв-93/05 од 26.08.2005. године, у сједници вијећа одржаној дана 29.11.2005. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба осуђеног Б. В. изјављена против рјешења Окружног суда у Бања Луци број: Кв-93/05 од 26.08.2005. године.

Образложење

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бања Луци, број Кв-93/05 од 26.08.2005. године одбачен је захтјев осуђеног Б. В. за понављање кривичног поступка ради уједињења казни у јединствену казну затвора, као недозвољен.

Против тог рјешења жалбу је благовремено изјавио осуђени Б. В. због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се његова жалба уважи и обједине изречене казне затвора изрицањем јединствене казне, или да се оспорено рјешење укине и предмет врати првостепеном ограну на поновни поступак.

Испитујући побијано рјешење у вези са жалбеним разлозима овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Неосновани су жалбени наводи о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању у побијаном рјешењу. Наиме, из стања списка предмета неспорно произилази да је Б. В. правоснажном пресудном Основног суда у Приједору, број К-56/03 од 20.06.2003. године оглашен кривим због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 135. став 1. Кривичног законика Републике Српске и да је осуђен на казну затвора у трајању од седам мјесеци. Такође, неспорно је да је након тога Б. В. правоснажном пресудом Окружног суда у Бањалуци, број: К-6/04 од 01.06.2004. године, оглашен кривим за кривично дјело убиство у покушају из члана 148. став 1., у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске и осуђен на казну затвора у трајању од двије године. Поред тога, неспорно је да је кривични поступак у предмету број: К-56/03 вођен и окончан по правилима Закона о кривичном поступку («Службени лист СФРЈ»),

број: 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90, са измјенама и допунама у «Службеном гласнику Републике Српске», број: 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01) – у даљем тексту ранији Закон о кривичном поступку, који је био на снази до 01.07.2003. године, а кривични поступак у предмету број: К-6/05 по правилима Закона о кривичном поступку («Службени гласник Републике Српске», број: 50/03) – у даљем тексту Закон о кривичном поступку, који је ступио на снагу 01.07.2003. године. Напријед наведене чињенице је правилно утврдио првостепени суд.

Важећи Закон о кривичном поступку не прописује могућност преиначавања правоснажне пресуде ради изрицања јединствене казне примјеном одредби о одмјеравању казне за дјела у стицају. Наиме, према одредбама Закона о кривичном поступку, одмјеравање јединствене казне, у смислу одредбе члана 43. став 1. и 2., у вези са чланом 42. став 2. Кривичног закона Републике Српске, је могуће захтјевати у току првостепеног поступка, односно уколико наведене одредбе нису примјењене у првостепеној пресуди, у поступку по жалби. Из наведених разлога, сходно одредбама Закона о кривичном поступку, након правоснажности пресуде није могуће подношење захтјева за обједињавање више правоснажно изречених казни у јединствену. Како у конкретном случају постоје правоснажне пресуде којима су изречене казне затвора, то је недозвољен захтјев осуђеног, којим тражи да му се примјеном поменутих одредби Кривичног закона Републике Српске, изрекне јединствена казна затвора.

Поред тога, правилно се побијаним рјешењем дозвољеност захтјева осуђеног за уједињење више изречених казни затвора у јединствену казну, у случају када је једна пресуда донесена по одредбама важећег Закона о кривичном поступку, којим није прописана могућност обједињавања више правоснажно изречених казни, цијени у складу са одредбама тог Закона о кривичном поступку. То из разлога што је наведена могућност била предвиђена ранијим Законом о кривичном поступку, те би се само у случају да су обе пресуде донесене по одредбама ранијег Закона о кривичном поступку, дозвољеност захтјева цијенила у складу са тим законом.

На основу изложеног, овај суд налази да је правилан закључак побијаног рјешења о недозвољености захтјева осуђеног за уједињење више правоснажно изречених казни затвора у јединствену, ради чега се жалба осуђеног показује као неоснована, те је исту у смислу одредбе члана 328. став 3. Закона о кривичном поступку, ваљало одбити.

Записничар
Рибић Софија

Предсједник вијећа
Мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

